

Jēzus ir izsalcis

Mācītājs A. C. Šulcs

Mēs lasām, kas notika dienu pēc Jēzus triumfālās iejāšanas Jeruzalemē: *Un otrā dienā, kad tie no Betānijas izgāja, tad Viņam gribējās ēst. Un, ieraudzījis no tālienes kādu vīģes koku, kam bija lapas, Viņš piegāja pie tā, vai tanī ko neatrastu; un, pie tā piegājis, Viņš neatrada nekā kā vien lapas, jo nebija vīģu laiks. Un Jēzus sāka par to runāt un sacīja: „Lai neviens nemūžam vairs neēd augļus no tevīs”.. (Marka 11:12-14).*

Šis ir viens no zīmīgākajiem stāstiem Bībelē. Jēzus nolādēja, nosodīja un lika nokalst vīģes kokam. Šis stāsts atšķiras no visiem citiem, kas jebkad ir stāstīti. Mēs saprotam, ka Dievs nogalina ļaunos: *Dievs ir dusmīgs uz ļaunajiem ik dienas* (Ps. 7:12, angļu tulk – NKJV). Piemēram, mēs redzam, ka Mozus laikā Dieva dusmas nāca pār nepaklausīgajiem bērniem. Dažus iznīcināja uguns, citreiz atvērās zeme un kādus aprija, daži aizgāja bojā sērgās. Taču viņi bija morālas būtnes. Tiem bija apziņa, lai atšķirtu labu no ļauna. Tas nozīmē, ka no viņiem varēja prasīt atbildību. Bet vīģes kokam nav nekādu morālu spēju. Kas tad to dara par Dieva dusmu objektu?

Mums ļoti ātri nāk šādas domas, kamēr nesaprotam, ka, **nolādot vīģes koku, to nosodot, Jēzus pasludina Savu spriedumu visiem, kas nenes augļus, lai apmierinātu Viņa izsalkumu!** Tagad paraudzīsimies uzmanīgāk uz šo *vīģes koku ceļmalā* (Mat. 21:19). Grieķu valodā rakstīts, ka Viņš redzēja *vienu* vīģes koku. Tas nozīmē, ka Jēzus ievēroja tieši šo koku, jo tam bija lapas, kas nozīmē, ka vajadzēja būt augļiem. (Vīģes kokiem augļi parādās pirms lapām.) Visiem pārējiem vīģes kokiem, ko Jēzus tajā rītā pa ceļam uz Jeruzalemi redzēja, bija tikai pumpuri, bez augļiem vai lapām. Tāpēc Jēzus no šī agrīnā vīģes koka sagaidīja augļus, taču tas bija liekulīgs vīģes koks.

Šim vīģes kokam bija tikai izrādīšanās bez satura. Jēzus fiziskais izsalkums pēc vīģēm šeit parāda Viņa garīgo izsalkumu pēc augļiem zem mūsu lapām, zem mūsu reliģiozās liecības. Ar augļiem es domāju tādus, kas ir Kēniņa ēdienkartē. Šajā stāstā Jēzus vispirms uzrunā Israēlu. Israēlam netrūka reliģiozās liecības un rituālu, bet tam trūka atgriešanās augļu. Jēzus neapšaubāmi uzrunā arī no Israēla nākušo draudzi, kas nozīmē mūs visus. Jēzus sagaida, ka mēs viņu pabarosim. Levījs Jēzum sagatavoja lielu mielastu, tāpat darīja Caķejs un arī Lācars. Jēzus dzīvoja ar šiem vīriem. Sarīko katru dienu Jēzum mielastu, un tu tiksi svētīts pāri mēram! **Kad mēs baudām no Jēzus un Viņš bauda no mums, mums ir Svētā Gara sadraudzība.**

Tagad palūkosimies uz diviem citiem notikumiem Marka evaņģēlijā: viens notiek tieši pirms, viens uzreiz pēc stāsta par vīģes koku. Abi mums māca, ka Jēzus mūsu dzīvēs meklē vairāk nekā tikai lapas vien. Šeit mēs mācāmies, ko Viņš meklē.

Jēzus triumfālā iejāšana Jeruzalemē

Dienu pirms Jēzus nolādēja vīģes koku, Viņš triumfējoši iejāja Jeruzalemē. Arī tur bija tikai lapas. *Un daudzi izklāja savas drēbes uz ceļa; un citi kaisīja zarus, ko tie bija nocirtuši laukos. Un tie, kas gāja priekšā un kas sekoja, sauca: „Ozianna, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā!”* (Marka 11:8-9.)

Kā varat redzēt, kopā ar lapām nāk savīļojums, saucieni, neprātīga jautrība, maldīgas cerības un pieņēmumi par to, kas Jēzus ir. Tas, pēc kā Jēzus ilgojās Savos sekotājos, bija pavisam kaut kas cits.

Mans draugs, vai mūsu reliģija šodien nav tāda, kā tie daudzie jūdi pirmajā Palmu svētdienā? Viņi pielūdza un slavēja tādu Jēzu, kurš patiesībā neeksistēja, bet bija tikai viņu iztēles auglis, viņu samaitātā prāta izdomājums. Jā, tas bija Jēzus, kādu tie vēlējās, Jēzus, kuru viņi apbrīvoja: glābējs no Romas verdzības un visām viņu likstām. Tie gribēja kādu, kurš padarītu viņu dzīvi ērtāku, kurš dalītu kroņus, nevis krustus, kurš ļautu dzīvot labsajūtā, nevis prasītu katram cilvēkam sist krustā savu pašlabumu meklējošo dabu, lai nonāktu harmonijā ar savu Radītāju. Kāda veida Jēzu tu esi radījis savā prātā? Vai tev ir patiesais Jēzus?

Jā, šiem ļaudīm netrūka Dieva pielūgsmes. Netrūka skaļas slavēšanas un mīlestības uz Vārdu. Viņiem bija lapas, bet trūka augļu. Palmu svētdienā tie slavēja Jēzu, fanātiski sekoja Viņam, bet piecas

dienas vēlāk kļiedza: „Sit Viņu krustā!” Viņš nebija izrādījies esam tāds, kādu tie vēlējās. Viņiem nepatika īstais Jēzus. Viņi To noraidīja. Ja tev ir īstais Jēzus, tu būsi gan noraidīts, gan ļoti svētīts.

Jēzus tīra Templi

Tagad ieskatīsimies Marka stāstītajā, kas notika pēc vīges koka nolādēšanas. *Un tie nāk uz Jeruzālemi. Un, Templī iegājis, Viņš sāk izdzīt tos, kas pārdeva un pirka Templī, un apgāza mijēju galdus un baložu pārdevēju solus un neļāva nevienu lietu nest caur Templi. Un Viņš mācīja un tiem sacīja: „Vai nav rakstīts: Mans nams taps nosaukts lūgšanas nams visām tautām. – Bet jūs to esat padarījuši par slepkavu bedri” (Marka 11:15-17).*

Bija vajadzīgi 47 gadi, lai šo Templi uzceltu. To uzskatīja par mākslas darbu un arhitektūras brīnumu, kas sacentās ar visu, ko varēja piedāvāt Roma. Bet tur bija divas problēmas. Jēzus šajā celtnē nejutās kā mājās, jo Tempļis netika lietots tam mērķim, priekš kā tas pašā sākumā bija paredzēts – lūgšanai. *Bet svešiniekus, kas turas pie Tā KUNGA, kalpo Viņam un mīl Viņa Vārdu, (..) tos Es vadīšu Savā svētajā kalnā un iepriecināšu Savā lūgšanas namā (..) jo Mans nams būs lūgšanas nams visām tautām (Jes. 56:6-7).*

Vai redzat, ka Tempļa aktivitātes bija tikai lapas? Tie nebija meklētie augļi, ko Jēzus vēlējās. Jēzus šodien joprojām meklē piemērotus augļus visās mūsu draudzēs – cilvēku, kurš satiekas ar Dievu, cilvēku, kurš aizlūdz, cilvēku, kurš pilnīgi padodas savam Radītājam. Lapas bez augļiem sadusmo Jēzu. Mans draugs, vai Jēzus dusmojas par to, ko mēs šodien darām daudzos pielūgsmes tempļos? Patiesībā Jēzus dusmas par šīm aktivitātēm Templī bija tik lielas, ka tās bija vienīgā lieta, kas jebkad Viņu uzjundīja pielietot fizisko varu (Jāņa 2:15). Man šķiet, ka Jēzus ir vairāk apbēdināts par to, ka mūsu sirdīs un draudzēs trūkst lūgšanu, kā par jebko citu, jo, **ja nelūdzam, mēs nespējam dzīvot svētu dzīvi, mēs nevaram palikt Kristū un nespējam darīt Dieva darbu.** Mēs neesam nekas cits kā tikai lapas, uguni iemetamas un sadedzināmas (Jāņa 15:6).

Jēzus no mums gaida augļus. Jēzus vēlas, lai Viņa bērni Viņu paēdinātu. Tāpat kā līgavainis paēdina savu līgavu, tā arī līgavai jāpaēdina savs līgavainis. Jūs jautājat: „Kā lai mēs Viņu paēdinām?” Jūs Jēzu paēdināt, dzīvojot svētu dzīvi. Jūs viņu paēdināt, aizlūdzot, slavējot Viņu, liecinot par Viņu, rūpējoties par bāreņiem un atraitnēm, apmeklējot slimos un tos, kas cietumā. Vīri, jūs Jēzu paēdināt, mīlot savu sievu, un sievas, jūs Viņu paēdināt, godājot un paklausot savam vīram. Jūs Jēzu paēdināt, turot sabatu svētu, mīlot savus ienaidniekus, mierinot satrauktos, devīgi un priecīgi ziedojot, ejot otro jūdzi, mīlot savus ienaidniekus, turot sevi tīrus un pasaules neapgānītus, bieži satiekoties ar Jēzu un nesot Svētā Gara augļus. Jēzus teica, ka Viņš ir izsalcis. Nekas un neviens visā dabā Viņu nespēj paēdināt, tikai Viņa mācekļi. Salamans priecājās par ērgļa ceļu padebešos, kuģa ceļu jūras vidū un vīra ceļu pie jaunavas, bet ar Dievu tā nav. Psalmists mums saka, ka **viss** Viņa prieks ir par svētajiem, par tiem, kuri nes augļus (Ps. 16:3). Mēs, svētie, esam Viņa vienīgais prieks, jo tikai mēs esam tie, kas Viņu pabarojam.

Jēzus ir ļoti vilies un neapmierināts par remdenām dvēselēm, kas nenes augļus. Lielajā Tiesas dienā Viņš lielā nepatikā tos izspļaus no Savas mute, jo tie viņu nepaēdināja (Atkl. 3:15-16).

Noslēgumā – kas tad ir lūgšana? Ir daudz labu definīciju. Ļaujiet pateikt dažas: lūgšana ir dzīve; lūgšana ir sazināšanās ar Dievu; lūgšana ir aizlūgšana; lūgšana ir Dieva slavēšana; lūgšana ir gaidīšana uz Dievu, bet pāri visam, **lūgšana nozīmē panākt, ka Dievs dara to, ko Viņš citādi nedarītu.** Jēkaba vārdi: *Jums nav, tāpēc ka jūs nelūdzat Dievu (Jēk. 4:2)*, skaidri norāda, ka Dievs bez lūgšanas neko nedara. Kamēr kāds par jums nav lūdzis, jūs nevarat tikt pestīts. Jums ir pienākums lūgt par citu cilvēku pestīšanu.

Tādēļ, mans draugs, gādā, lai zem tavām lapām būtu augļi, citādi tu palaidīsi garām Jēra lielo kāzu mielastu!